

Princezny od té doby nikdo nedokázal najít, král se trápil a kralování šlo od deseti k pěti.

Jednou Vladan seděl u zahradní fontánky a vzpomínal na své dcerky. Vtom od zámecké brány zaslechl strážce, jak se hádají s nějakým cizincem, kterého nechtěly pustit ke králi. Byl to Lojzík, sirotek, který neměl na světě nikoho, a tak se protloukal světem, jak se dalo. Šel od království ke království, až ho nohy zanesly právě sem.

„Kdo jsi, mládenče?“ zeptal se král, který došel k bráně. Měl podivné tušení, že by mu tento chlapec mohl pomoci vrátit do zámku ztracenou radost.

Lojzík králi pravdivě vypověděl všechno o svém nelehkém údělu a poprosil ho o službu v zámku. Král mu vyhověl a mladík nastoupil do královských služeb. Svědomitě vykonával vše, co bylo právě potřeba. Koval podkovy koním, pomáhal v kuchyni, pracoval na královských

polích. Nebyla práce, které by se zalekl, a protože byl dobrotivé povahy, měli ho všichni rádi.

Na zámku se nic neutají, a tak se velmi brzy dozvěděl o králově trápení. Za každou cenu chtěl králi pomoci. Kde však hledat Adélku, Apolenku, Anitku, Anežku, Amálku, Adrianu a nejmladší Alžbětku, sedm ztracených princezen?

Jednoho letního podvečera pozoroval oblohu. Toho dne měla nastat tajuplná svatojánská noc, o které slýchal, že je plná kouzel. Otevírají se